

Sygnatura akt VI Pa 24/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Płocku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Parzybut-Dan(spr.)

Sędziowie: Sędzia Ewa Komosińska

Sędzia Katarzyna Żółtowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 maja 2021 r. w P.

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko G. A.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ciechanowie

z dnia 20 stycznia 2021 roku, sygn. akt IV P 28/20

1. oddala apelację,

2. zasądza od pozwanego G. A. na rzecz powódki J. S. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję,

3. nakazuje zwrócić pozwanemu G. A. ze Skarbu Państwa- Sądu Rejonowemu w Ciechanowie kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem nadpłaconej opłaty od apelacji.

Hanna Parzybut-Dan Ewa Komosińska Katarzyna Żółtowska

UZASADNIENIE

J. S. w dniu 17 lutego 2020 r. wystąpiła z pozwem przeciwko G. A., w którym wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę w kwocie 8.700 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany G. A., zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Swoje stanowiska strony podtrzymywały do końca postępowania przed Sądem I instancji.

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2021 r., wydanym w sprawie pod sygn. akt IV P 28/20, Sąd Rejonowy w Ciechanowie zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 8.700 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 marca 2020 r. do dnia zapłaty (pkt

D), w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt II), wyrokowi w pkt. I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.900 zł (pkt III), zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt IV) oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Ciechanowie kwotę 435 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy prawa (pkt V).

Powyższe orzeczenie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych i ocenie prawnej:

Powódka była zatrudniona u pozwanego G. A. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) (...)-(...) S., ul. (...), od dnia 19 marca 2019 r. do dnia 18 czerwca 2019 r. na podstawie umowy o pracę na okres próbny, a następnie od dnia 19 czerwca 2019 r. na podstawie umowy o pracę na czas określony, która miała trwać do 18 czerwca 2020 r., w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku doradca klienta.

Powódka swoją pracę świadczyła w C., przy ulicy (...). W lokalu tym znajdował się punkt N. Banku oraz M.. Bezpośrednim przełożonym powódki była M. G.. Razem z powódką pracowała P. S., lecz złożyła wypowiedzenie i powódka została sama. Oprócz placówek N. Bank, pozwany posiadał jeszcze ok. 7 placówek G. Banku m.in. w W., S., O., B., G., W. i S.. W styczniu 2020 r. pozwany podjął decyzję o zamknięciu placówki N. Banku w C.. Poza W. i C., pozwany zlikwidował placówkę N. Banku w G.. Także placówka N. Banku w Ł. została zamknięta. Pozostała tylko placówka w Ł.. Reaktywowana została placówka N. Banku w S.. Z W. z placówki N. Bank, osoba została przesunięta do placówki G. Banku. Nie było brane pod uwagę zatrudnienie powódki na innym stanowisku w innej placówce.

Kartą powołania z dnia 12 listopada 2019 r. Wojskowy Komendant Uzuppełnień w C. powołał powódkę do terytorialnej służby wojskowej przez okres do 31 grudnia 2020 r. na stanowisko starszy strzelec zawodowy wyborowy – zawiadowca. W uzasadnieniu wskazano, iż powołana jest zdolna do czynnej służby wojskowej i posiada kategorię do czynnej służby wojskowej A. Powołanie do czynnej służby wojskowej nastąpiło ze względu na potrzeby Sił Zbrojnych RP w celu spełnienia obowiązku służby wojskowej w ramach powszechnego obowiązku obrony, o którym mowa w art. 4 ust. 2 oraz art. 55 ust. 1 ustawy. Powódka poinformowała o tym pozwanego. Przesłała mu wiadomość mailową wraz z kartą powołania. Pracodawca był zobowiązany jej udzielić bezpłatnego urlopu na szkolenie trwające 16 dni, tj. od dnia 23 listopada 2019 r. do 8 grudnia 2019 r.

W dniu 31 stycznia 2020 r. regionalny kierownik sprzedaży M. G. wręczyła powódce na piśmie oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zawartej w dniu 19 czerwca 2019 r., z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 29 lutego 2020 r. Oświadczenie w tym przedmiocie zawierało pouczenie o prawie odwołania do Sądu Pracy. Powódka najpierw odmówiła jego przyjęcia. Jednak około godziny 17:00 zgłosiła się do M. G. i podpisała się pod oświadczeniem o wypowiedzeniu jej umowy o pracę.

Wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent na urlop wypoczynkowy wynosiło 2.900 zł brutto.

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny na podstawie zgromadzonych dokumentów, których prawdziwość nie była podważana przez strony, w oparciu o zeznania powódki, zeznania świadka A. Ł. oraz częściowe zeznania świadka M. G..

Zeznaniom powódki Sąd I instancji dał wiarę. Za wiarygodne uznano zatem jej twierdzenia co do czasokresu zatrudnienia u pozwanego, zakresu obowiązków, a także poinformowania pracodawcy, że została powołana do pełnienia służby w Wojskach O. Terytorialnej.

Sąd Rejonowy wskazał, że świadek A. Ł. w swoich zeznaniach przedstawiła fakty związane z ilością placówek działających w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez pozwanego i zamykaniem placówek franczyzowych N. Bank.

Sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom świadka M. G., iż pozwany nie miał wiedzy o tym, że powódka jest żołnierzem Wojsk O. Terytorialnej. W ocenie Sądu Rejonowego w tym zakresie były one zupełnie nielogiczne, skoro pozwany był zobowiązany udzielić powódce bezpłatnego urlopu na szkolenie trwające 16 dni, tj. od dnia 23 listopada 2019 r. do 8

grudnia 2019 r. W pozostałym zakresie, zdaniem Sądu Rejonowego, zeznania świadka nie budziły wątpliwości co do swojej prawdziwości i Sąd I instancji dał im wiarę.

Dokumentom zgromadzonym w aktach sprawy Sąd Rejonowy dał wiarę w całości, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Rozważania prawne Sąd I instancji rozpoczął od wskazania, że powódkę i pozwanego łączyła umowa o pracę na czas określony, przy czym wymogi formalne wypowiedzenia takiej umowy reguluje art. 30 § 3 i 5 k.p.

Sąd Rejonowy podkreślił, że w odróżnieniu od umów o pracę na czas nieokreślony, w przypadku umów o pracę na czas określony pracodawca nie ma obowiązku przeprowadzania konsultacji związkowej ani podawania przyczyny wypowiedzenia (art. 30 § 4 k.p. i art. 38 k.p.).

W ocenie Sądu I instancji pracodawca bez wątpienia dochował wymogów formalnych przewidzianych przez przepisy kodeksu pracy dla oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas określony, bowiem dokonał tego wypowiedzenia na piśmie oraz pouczył powódkę o przysługującym jej prawie odwołania do Sądu Pracy.

Sąd Rejonowy wskazał, że w związku z powołaniem powódki do pełnienia czynnej służby w ramach Wojsk O. Terytorialnej, jej stosunek pracy podlegał szczególnej ochronie przed wypowiedzeniem stosownie do art. 118 ust. 1 ustawy z dn. 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. 2019, poz. 1541), zgodnie z którym w okresie między dniem doręczenia pracownikowi karty powołania do czynnej służby wojskowej a jej odbyciem stosunek pracy nie może być przez pracodawcę wypowiedziany ani rozwiązany. Sąd I instancji podkreślił, że w myśl art. 118 ust. 6 powyższej ustawy, przepisów ust. 1-5 nie stosuje się, jeżeli pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika oraz w razie ogłoszenia upadłości lub likwidacji zakładu pracy. W tych przypadkach rozwiązanie stosunku pracy następuje na zasadach ogólnych.

Zdaniem Sądu Rejonowego w rozpoznawanej sprawie nie została spełniona żadna z powyższych przesłanek wyłączających ochronę stosunku pracy powódki, gdyż do rozwiązania z powódką umowy o pracę nie doszło bez wypowiedzenia z jej winy. Nie doszło także do likwidacji zakładu pracy.

Powołując orzecznictwo Sądu Najwyższego wyjaśniono, że jeszcze na gruncie pierwotnego brzmienia art. 41¹ § 1 k.p., sprzed jego nowelizacji dokonanej ustawą zmieniającą z dnia 2 lutego 1996 r. (Dz.U. Nr 24 poz. 110), likwidacja zakładu pracy to całkowite, stałe i faktyczne jego unieruchomienie jako całości, a nie likwidacja jednostki organizacyjnej zakładu (por. wyrok z dnia 18 stycznia 1989 r., I PRN 62/88, OSPiKA 1990 nr 4, poz. 204). Likwidacja zakładu pracy w rozumieniu tego przepisu ma zaś miejsce wówczas, gdy zostanie przeprowadzone we właściwym trybie i przez odpowiedni organ postępowanie likwidacyjne, powodujące utratę bytu prawnego zakładu jako podmiotu zatrudniającego pracowników (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1990 r., III PZP 4/90, OSP 1991 nr 9, poz. 208 z glosą H. Lewandowskiego).

Rozważając kwestię likwidacji pracodawcy, Sąd I instancji wskazał także, że likwidacja pracodawcy następuje z chwilą zwolnienia z pracy ostatniego pracownika, który był zatrudniony w związku z działalnością gospodarczą. Wskazano, że pogląd ten podtrzymał SN w wyroku z dnia 11 maja 2017 r., II UK 213/16, LEX nr 2312025.

W świetle powyższego Sąd Rejonowy uznał, że nie doszło do likwidacji pozwanego. Sąd I instancji podkreślił, iż pozwany zlikwidował placówkę w C., w której powódka świadczyła pracę, lecz nadal prowadzi on działalność gospodarczą w innych miastach i zatrudnia pracowników.

W dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy przytoczył treść art. 50 § 3 k.p. oraz wskazał, że odszkodowanie, o którym mowa w tym przepisie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do upływu którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 miesiące.

Jak ustalił Sąd I instancji, powódka zawarła z pozwanym umowę o pracę na czas określony do 18 czerwca 2020 r., co zdaniem Sądu Rejonowego uzasadniało zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę. Podstawę wyliczenia odszkodowania stanowiła kwota 2.900 zł, tj. kwota jednomiesięcznego wynagrodzenia liczonego jak ekwiwalent za urlop.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznając, że wypowiedzenie umowy o pracę nie było zgodne z przepisami prawa pracy, zgodnie z żądaniem powódki, zasądził na jej rzecz od pozwanego odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę w wysokości 8.700 zł, odpowiadającej 3-miesięcznemu wynagrodzeniu powódki za pracę.

Zasądzoną należność Sąd I instancji, na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., zasądził wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 24 marca 2020 r., tj. od dnia następnego od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, bowiem od tego momentu świadczenie stało się wymagalne. Z powyższych względów Sąd Rejonowy w punkcie II sentencji wyroku oddalił żądanie zasądzenia odsetek liczonych od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, jako bezzasadne.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 477² § 2 k.p.c.

W zakresie obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz powódki Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 109 § 2 k.p.c. Sąd I instancji zasądził więc na rzecz powódki wynagrodzenie w kwocie 180 zł na podstawie § 9 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Sąd Rejonowy wskazał, że powódka wygrała sprawę, wobec czego na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd I instancji nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Ciechanowie kwotę 435 zł tytułem nieuiszczonej przez powódkę opłaty sądowej od pozwu, od której była ona zwolniona na mocy art. 96 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.

- art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego błędną wykładnię, a tym samym wadliwe przyjęcie, iż umowa o pracę z powódką została wypowiedziana w okresie między dniem doręczenia pracownikowi karty powołania do czynnej służby wojskowej a jej odbyciem, w sytuacji gdy odbycie czynnej służby wojskowej nastąpiło w terminie 23 listopada 2019 r.-8 grudnia 2019 r., a co za tym idzie w momencie wypowiedzenia, jak również rozwiązania stosunku pracy powódka nie odbywała czynnej służby wojskowej;

ewentualnie

- art. 118 ust. 6 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego błędną wykładnię, a tym samym wadliwe przyjęcie, iż pozwany w okresie składania wypowiedzenia powódce nie znajdował się w stanie likwidacji części zakładu pracy.

Nadto zarzucono naruszenie przepisów postępowania, jakie miało istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zaniechanie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przytoczenia istotnych okoliczności, jakie zaważyły za zasądzeniem dochodzonej kwoty odszkodowania i przyjęciem, iż powódka znajdowała się w okresie wypowiedzenia i rozwiązania umowy o pracę w czynnej służbie wojskowej.

Mając na uwadze powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości orz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm prawem przepisanych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Pozwany sformułował również wniosek ewentualny w postaci żądania uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego poprzez zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna, co skutkowało musiałoby jej oddaleniem.

Stan faktyczny i ocena prawna dokonana przez Sąd Rejonowy zasługują na pełną akceptację, zaś Sąd Okręgowy przyjmuje za własne okoliczności faktyczne będące podstawą rozstrzygnięcia. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 r. II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776).

Powódka sformułowała dwa rodzaje zarzutów: dotyczących naruszenia przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia. Odnosząc się do zarzutów apelacji, w pierwszej kolejności należy omówić zarzut naruszenia przepisów postępowania, bowiem ewentualne uwzględnienie tego zarzutu może mieć znaczenie dla oceny zarzutów materialnoprawnych i skutkowało uchyleniem wyroku.

Treść zarzutu w przedmiocie zaniechania przytoczenia istotnych okoliczności w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia odnosi się do elementów uzasadnienia wyroku i nie przystaje do aktualnego brzmienia art. 328 § 2 k.p.c. Należy bowiem wskazać i podkreślić, iż na mocy art. 1 pkt 109 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469), który wszedł w życie z dniem 7 listopada 2019 r., przepis ten reguluje obecnie kwestię terminu zgłoszenia wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem w przypadkach gdy wyrok doręcza się z urzędu. Ustawowe elementy uzasadnienia wyroku zostały od dnia 7 listopada 2019 r. zawarte w przepisie art. 327¹ § 1 k.p.c., który został wprowadzony do porządku prawnego na mocy art. 1 pkt 108 ww. ustawy. Przepis art. 327¹ § 1 k.p.c. stanowi, że uzasadnienie wyroku powinno zawierać: wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, obejmującej ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej (pkt 1) oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (pkt 2). Niezależnie od podanej przez pozwanego podstawy prawnej przedmiotowego zarzutu, Sąd Rejonowy nie naruszył zasad sporządzania uzasadnienia wyroku oraz zawarł w nim wszystkie konieczne, ustawowe elementy. Zgodnie z poglądem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 sierpnia 2020 r., I ACa 425/20 (LEX nr 3069950), który Sąd w pełni podziela i przyjmuje w niniejszej sprawie, o uchybieniu art. 327¹ § 1 k.p.c. można mówić wtedy, gdy motyw wyroku nie zawierają wskazanych elementów pozwalających na kontrolę orzeczenia, weryfikację stanowiska sądu, zaś skarżący winien wykazać dla skuteczności stawianego w tym zakresie zarzutu, że nie ma z tej przyczyny możliwości jednoznacznej rekonstrukcji podstaw rozstrzygnięcia sprawy. Mając na uwadze powyższe rozważania nie zasługuje na aprobatę zarzut pozwanego w zakresie stwierdzenia, iż Sąd Rejonowy nie wyjaśnił, na jakiej podstawie uznał, iż powódka w dniu składania przez pozwanego wypowiedzenia, jak również w dniu rozwiązania z nią umowy o pracę znajdowała się w czynnej służbie wojskowej. Zdaniem pozwanego, wobec tego braku, nie mógł on skutecznie podjąć polemiki w powyższym zakresie. Analiza pisemnych motywów wyroku pozwala zaś wysnuć wniosek, iż Sąd I instancji wskazał podstawę faktyczną rozstrzygnięcia oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. W odniesieniu do spornego faktu pozostawania przez powódkę w czynnej służbie wojskowej w dniu złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem oraz w dniu rozwiązania przedmiotowej umowy, Sąd Rejonowy w podstawie faktycznej rozstrzygnięcia wskazał wprost, że kartą powołania z dnia 12 listopada 2019 r. Wojskowy Komendant Uzupelnień w C. powołał powódkę do terytorialnej służby wojskowej przez okres do 31 grudnia 2020 r. na stanowisko starszy strzelec wyborowy – zwiadowca. Wobec powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego,

strony miały faktyczną możliwość odtworzenia podstaw orzeczenia, zaś samo uzasadnienie wyroku pozwalało na jego apelacyjną kontrolę.

Pozwany zarzucił także zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ewentualnie art. 118 ust. 6 ww. ustawy, poprzez ich błędną wykładnię. W tym miejscu należy podkreślić, iż naruszenie prawa materialnego może nastąpić przez jego błędną wykładnię albo niewłaściwe zastosowanie. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 maja 1999 r., I CKN 267/99 (LEX nr 452865), które Sąd Okręgowy w pełni podziela, naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię polega na mylnym rozumieniu treści określonej normy prawnej, natomiast uchybienie prawu materialnemu przez niewłaściwe zastosowanie polega – poza przypadkami oparcia się na przepisach nieobowiązujących – na tzw. błędzie w subsumpcji, co wyraża się tym, że stan faktyczny ustalony w sprawie błędnie uznano za odpowiadający stanowi hipotetycznemu przewidzianemu w normie prawnej, względnie, że ustalonego stanu faktycznego błędnie nie „podciągnięto” pod hipotezę określonej normy prawnej. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, którą Sąd Okręgowy w pełni przyjmuje, nie jest możliwe naruszenie prawa materialnego jednocześnie przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, ponieważ są to dwie różne postacie naruszenia i każda z nich wymaga odrębnego wykazania (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2010 r., IV CSK 138/10, LEX nr 621347 oraz z dnia 9 kwietnia 2008 r., V CSK 520/07, LEX nr 577239).

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia przepisów art. 118 ust. 1 ani ust. 6 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1541), zwanej dalej (...).

W odniesieniu do pierwszego zarzutu prawa materialnego, zdaniem Sądu Okręgowego, jego redakcja bardziej przystaje do zarzutu niewłaściwego zastosowania art. 118 ust. 1 Ustawy. Skoro bowiem pozwany stoi na stanowisku, że w momencie wypowiedzenia, jak również rozwiązania stosunku pracy powódka nie odbywała czynnej służby wojskowej, wówczas przedmiotowy przepis nie powinien znaleźć zastosowania. Niezależnie od zaproponowanej treści ww. zarzutu należy go za bezzasadny. Sąd I instancji dokonał właściwej subsumpcji ww. normy prawa materialnego pod prawidłowo ustalony stan faktyczny w kontekście ustalenia, że powódka na podstawie karty powołania z dnia 12 listopada 2019 r. została powołana do terytorialnej służby wojskowej, tj. do czynnej służby wojskowej, przez okres do 31 grudnia 2020 r., o czym powiadomiła pracodawcę w formie wiadomości e-mail. Sąd Rejonowy słusznie dał wiarę powódce w zakresie twierdzenia, że poinformowała pozwanego o powołaniu do czynnej służby wojskowej. Przedmiotowy fakt wynikał także z zeznań świadka M. G., która wskazała, że „ten mail został wysłany do mnie oraz do pani A.-C.”. Powódka w swoich deponacjach podkreśliła nadto, że co do zasady w trakcie zatrudnienia pozwany się z nią nie kontaktował, nie miała bezpośrednio do czynienia z pracodawcą, natomiast wszystkie sprawy kierowała do kierownik regionalnej, tj. M. G.. W obliczu treści karty powołania z dnia 12 listopada 2019 r. nie sposób uznać, w ślad za pozwanym, że odbycie czynnej służby wojskowej nastąpiło w okresie od 23 listopada 2019 r. do 8 grudnia 2019 r. Pozwany wysnuł przedmiotowy wniosek jedynie na podstawie adresowanego do niego pisma Wojskowego Komendanta Uzupelnień w C. z dnia 12 listopada 2019 r., znak: (...) znajdującego się w aktach osobowych powódki. Twierdzenie pozwanego w przedmiocie ograniczenia czynnej służby wojskowej powódki jedynie do nieco ponad dwutygodniowego szkolenia należy uznać za wadliwe w kontekście przepisów Ustawy. Zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 3 Ustawy żołnierzami w czynnej służbie wojskowej, w rozumieniu niniejszej ustawy, są osoby, które odbywają lub pełnią terytorialną służbę wojskową. Stosownie zaś do treści art. 98j ust. 1 Ustawy czas trwania terytorialnej służby wojskowej wynosi od roku do sześciu lat. Wobec powyższego Sąd Rejonowy słusznie zważył, iż w związku z powołaniem powódki do pełnienia czynnej służby w ramach Wojsk O. Terytorialnej, jej stosunek pracy podlegał szczególnej ochronie przed wypowiedzeniem.

Sąd I instancji zasadnie argumentował że w rozpoznawanej przez niego sprawie nie została spełniona żadna z przesłanek wyłączających ochronę stosunku pracy powódki, o których mowa w art. 118 ust. 6 Ustawy, gdyż do rozwiązania z powódką umowy o pracę nie doszło bez wypowiedzenia z jej winy, a ponadto nie doszło do likwidacji zakładu pracy. Powyższe stwierdzenie czyni bezzasadnym ewentualny zarzut naruszenia art. 118 ust. 6 Ustawy. Sąd Rejonowy powołał obszernie i adekwatnie orzecznictwo Sądu Najwyższego w zakresie wykładni pojęcia likwidacji

zakładu pracy oraz słusznie zważył, że termin ten oznacza całkowite, stałe i faktyczne jego unieruchomienie jako całości, a nie likwidację jednostki organizacyjnej zakładu. Zasadny był także wniosek w zakresie stwierdzenia, że likwidacja pracodawcy następuje z chwilą zwolnienia z pracy ostatniego pracownika, który był zatrudniony w związku z działalnością gospodarczą. W konsekwencji Sąd I instancji słusznie podkreślił, iż pozwany zlikwidował placówkę w C., w której powódka świadczyła pracę, lecz nadal prowadził on działalność gospodarczą w innych miastach i zatrudniał pracowników. Jedynie uzupełniająco należy wskazać, w ślad za trafnym poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 10 września 1998 r., I PKN 310/98 (OSNP 1999/19/614), który Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje w niniejszej sprawie, że „likwidacja” z art. 41¹ k.p. dotyczy pracodawcy, a więc jednostki organizacyjnej zatrudniającej pracowników (art. 3 k.p.), to jest jednego z podmiotów (strony) stosunku pracy. Nie odnosi się ona natomiast do zakładu pracy (w znaczeniu przedmiotowym), a to oznacza, iż w przepisie tym idzie o prawne „zlikwidowanie” (utrata bytu prawnego) danego pracodawcy (jako jednostki organizacyjnej zatrudniającej w sensie „prawnym” pracowników) nie zaś o likwidację zakładu pracy (placówek zatrudnienia), który on prowadzi. Wobec tego należy stwierdzić, że faktyczna i prawna likwidacja zakładu pracy pozwanego nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie.

Wobec powyższego, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację.

O kosztach zastępstwa procesowego powódki za II instancję Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie stroną przegrywającą jest G. A., stąd też Sąd zasądził na rzecz J. S. od G. A. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił w oparciu o § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

Zgodnie z art. 25b ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 755) w przypadku wniesienia środka zaskarżenia opłatę uiszczoną od wniosku o doręczenie orzeczenia albo zarządzenia z uzasadnieniem zalicza się na poczet opłaty od środka zaskarżenia. Ewentualna nadwyżka nie podlega zwrotowi. W przedmiotowej sprawie apelacja pozwanego podlegała opłacie podstawowej stosownie do treści art. 35 ust. 1 zd. 1 ww. ustawy. W związku z powyższym opłata w kwocie 100 zł uiszczona od wniosku o doręczenie odpisu zaskarżonego wyroku wraz z uzasadnieniem została zaliczona na poczet opłaty podstawowej od apelacji, zaś nadwyżka w kwocie 70 zł nie podlegała zwrotowi. Zwrotowi powinna zaś podlegać nadpłacona opłata od apelacji w kwocie 30 zł uiszczona ponownie w dniu 8 marca 2021 r., w myśl art. 80 ust. 1 ww. ustawy.

Hanna Parzybut-Dan	Ewa Komosińska	Katarzyna Żółtowska
--------------------	----------------	---------------------